

forhold til den daværende Marineminister. Marineministeren fik den ene Skrivelse tilsendt den 11te December 1897 og den anden den 11te Februar 1898, men Marineministeren værdigede ikke Udvalget saa meget som et Svar paa disse Skrivelser i Løbet af denne Samling. Beretningen slutter ogsaa med at oplyse, at „da Udvalget ikke har modtaget Svar paa nogen af disse Skrivelser, har det ikke kunnet fremme sit Arbejde videre“.

Vi komme saa til Samlingen 1898—99, og vi se paa Bordet igen efter rum Tids Forløb det gamle Forslag. Men Udvalget er taalmodigt. Det skriver under 14de December 1898 paa ny til den daværende Minister: „Forinden Udvalget gaar videre i sine Arbejder, tillader det sig at bringe den fra Udvalget i Fjor til Ministeren fremsendte Skrivelse af 11te December 1897 i behagelig Erindring, idet man fremdeles udbeder sig Svar derpaa. — Samtidig skulde man paa dertil i Udvalget given Anledning fremhæve, at hvis Deres Ekscellence maatte vælge at give Udvalget Deres Svar mundtligt, kunde der mulig derved blive Lejlighed til at erfare, hvorvidt Deres Ekscellence maatte være villig til at udtage enkelte Punkter i Lovforslaget til særskilt Behandling og eventuel Gennemførelse, saaledes f. Eks. med Hensyn til Søofficersskolen, Maskinkorpset eller Lægekorpset“. Men Marineministeren rørte sig ikke. Først den 14de Februar 1899, altsaa efter et Par Maaneders Forløb, kom der en Skrivelse, bilagt med Forslag til Reduktioner paa Finanslovsforslaget. Disse Reduktioner havde jeg den Fornøjelse at diskutere med den daværende Marineminister i Fjor. Jeg skal ikke komme tilbage til Detaillerne i Aar. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at Søværnsudvalgets Skrivelse afgik den 14de December, altsaa forinden Finanslovens 2den Behandling. Ministeren overvejede saa denne Sag fra 14de December til 14de Februar, altsaa akkurat i Tidsrummet mellem 2den og 3die Behandling af Finansloven det Aar. Men uagtet han altsaa i Tidsrummet mellem Finanslovens 2den og 3die Behandling omgikkes med Tanken om at foretage Reduktioner i det Budget, som han højt og dyrt havde forsikret i Finansudvalget, at han ikke kunde nedsætte, og fremsætter Forslag om saadanne Reduktioner for Søværnsudvalget, giver han ikke Finansudvalget Underretning derom, men lader Finansudvalget arbejde ud fra den Forudsætning, at hans Forsikring der virkelig skulde staa til Troende. Og saa kommer han da endelig

den 14de Februar med disse Reduktioner, som vi drøftede i Fjor, Reduktioner, der vare af den Beskaffenhed, at det siger sig selv, at Søværnsudvalget ikke kan tage dem som Vederlag for de Forhøvelser, der maatte til paa andre Punkter i Anledning af Personelrammernes Omformning. Det var denne Optræden fra den daværende Ministers Side, der gjorde det til en bydende Nødvendighed for dette Ting Aaret efter at nedsætte hans Budget i Overensstemmelse med hans egne Antydninger og egne Forslag.

Hverken den daværende eller den nuværende Marineminister kan komme bort fra den Kendsgerning, at de Reduktioner, der forrige Aar stillede i Udsigt, ikke i ringeste Maade, i alt Fald for den langt overvejende Dels Vedkommende, have det mindste at gøre med Spørgsmaalet om gammel og ny Søværnsordning. Folketinget maatte derfor sige: Bordet fanger; disse Reduktioner kunne foretages uden Skade, thi de staa ikke i Forbindelse med, de ere ikke i saglig Henseende betingede af Søværnets Omordning. Den daværende Marineminister begik endvidere den Genistreg, at han, da han i Fjor forelagde sit Finansbudget for det følgende Aar, ikke respekterede sine egne Antydninger af Reduktioner over for Søværnsudvalget, men krævede 233,000 Kr. ud over, hvad han paa Afsnit I. C. II—VIII Aaret forud mente at kunne nøjes med. I denne Forbindelse vil det maaske være rigtigt at minde om, at den høje Marinebestyrelse, altsaa under den daværende Marineministers Ansvar, ved Tillægsbevillingsloven — netop paa de samme Konti — havde overskredet, hvad den havde Ret til. Denne Overskridelse, denne Tilsidesættelse af Bevillingsretten medførte en bestemt Misbilligelse ikke alene fra Vinstres, men fra samtlige Udvalgsmedlemmers, ogsaa fra Højres, Side. Jeg skal i saa Henseende gengive den lille Bemærkning, der findes i Betænkningen over Tillægsbevillingsloven, som blev behandlet i Fjor. Der staar: „Udvalget maa misbillige, at Ministeren ikke har søgt Bevilling, og kan ikke erkende, at den paa Konto C. opførte Anmærkning: „Hvad der spares . . . osv., kan anvendes paa en anden“, giver nogen Berettigelse til Overskridelsen“. Hele denne Menage — om jeg maa bruge dette som et kort Udtryk — hele denne Fremfærd fra Marineministerens Side gjorde det til en given Sag, at fra Folketingets Side maatte det Standpunkt indtages, at med en Marineminister, der optræder paa denne Maade, er det ørkesløst at drøfte de under